

Atributul

1) Parte nec. de prop. care dă un substântiv sau un
înlocuitor al acestuia
Am o casă de grădiniță.

2) Întrebare:

a) al, a, ai, aleui = G

b) care, ce fel de, cîți, cît = Ac.

În afara de aceste cazuri există în atributul substantival
în nominativ numit apofteză.

3) Clasificarea atributului:

1) adjectival

a) adj. pr. - pr.

Am o casă nouă.

b) adj. pronominal.

Fiarele elev învăt.

c) adj. provănit din participiu sau gerundiu acordat.

Cartea citită mi-a plăcut

Am o haină sîngeră de

d) numeral.

Am 2 cărți

2) Substantival

a) în G.

Cartea elevului este pe bancă

b) în Ac.

Cartea de română este pe bancă.

c) în Pl. (apofteză)

Sorin, elevul, învăt bine.

3) Pronominal

a) în G.

Datoria lui este învătătoare.

b) în Ac.

Vorbele despre tine le-am auzit.

c) în D.

Sufletu-mi mi doare.

al meu

(4) verbal
a) infinitiv
Labora de a învăța nu preocupă.

b) supin.
Dețin de învățat nu-a preocupat.
a) gerunziu neacordat.
Are o mare îngrijorare la pîier.

(5) adverbial
a) prin adverb
Esfur de rus nu este terminat
b) loc - adj.

Te bucur din dreptă am pus o carte
interfrecional: Am auzit murelele po-po.

Topica.

Ho de regule după elementul regent.

Am auzit la cana din fals.

(5) Punctuația.

Atributele neapărat necesare comunicării pîier pt.
a identifica sau califica obiectul mure de depart
prin virgule.

In luna lui ~~decembrie~~ anul este de ocl
se depart prin virgule apofitabile care nu sunt
neapărat necesare comunicării.

Obs:

Pronumele reflexive

a) în Ac: eu, mî, tu, te, el, se, noi, ne, voi, vî,
el, se

b) în D: eu, mîi, tu, ți, el, ți, noi, ne, voi, vî,
el, ți pot funcționa

1) numai ca marcă a diateze reflexive:

Eu mî ghidesc. (mî nu are fct. sint.)

b) pot avea fct. sintactice fie de componente fie de
atribute.

→ Pot fi atribute pronominale Prota = mlocuire cu un
fl (Pro) leapt Boi. fuseser => vor sîi
dativ

→ complement direct
Eu mi îmbrac
c.d.

Robe (pe mine me).

→ c. indirect
Eu îmi aduc laude

cui? (mie, îmi, mi)

Subord. atributivă

Def.: subord. care înfățișează fel de alt. pe subșt.
cu subst., numeral, pronume din reperto

a) Eu delățe în un subșt din reperto
Stau în casa | în care am copilărit

b) — " — pronumele
Eu o iau pe aceasta | care mi-a fost dată. |²

c) Să pariem pe al doilea | care pare mai viforos. |²

②. Subrebată

idem atribut care? ce fel de? alt? al, a, ai, ale mi?

③. Elemente introductive:

A) Pron. rel. care, cine (în G cel mai adesea), ce.
cât, cîți, câte, în compuneri cel ce, cei ce, ceea ce,
cele ce.

Omul | care muncește |² oborește. |¹

El se oprea la poartă | cui rîdea el |².

Eu cunosc gîndul | ce te apăsă |²
El adus marfă | cîto poftește.

Munca ¹ celui ce cântă adevărul științific ² este
amoroasă în - - - ¹

~~Topica~~
~~→ Subord. atr. - după elementul referit pe~~
~~care - l~~

b) Conj. subordonatoare diferite:

Și, cî, de, dacă

Mi-am pus problema ¹ (cî) plec la țară ²
Mi-am pus întrebarea ¹ dacă eclipsa va castiga
mecînd.

Omul ¹ de care ți-am vorbit ² a sînt aji (lbg. popular)
(apare de)

c) Pron. relat. cu fel. de relație:

Oricine dictează (în G) - formulăti frate în preteritiore
Părerile ¹ dicătorii ar dori să ș-o spună ² este apreciată.

d) Adv. relative (cîngure sau cu prepoziții) unde,
cînd, cum, încotro.

Locuiesc în orașul ¹ unde m-am născut. ²
A sînt clupa ¹ cînd ne vom despărți ²
A fost o iarnă ¹ cum nu mai văzusem ²
Nu amose oatul ¹ încotro a plecat el ².

Atenție Se nu confundăm atributivele

introduse prin adverbe relative cu
circumstanțialele, corespunzătoare acestor adverbe.

Locuiesc în orașul ¹ unde m-am născut ²
Locuiesc ¹ unde m-am născut

CCL

A sînt clupa ¹ cînd ne vom despărți
Ne vom despărți ¹ cînd va sînt clupa.

CCT

Topica:

- a) fte după elementul pe care-l determină.
Ti-au dat carte a / pe care mi-ai înfrumusețat-o
- b) uneori atributiva apare intercalată cu alte propoziții:
Te-am așteptat / cum vorbeai / până-n clipa / când ne-am întâlnit /

Punctuația:

- a) Se desparte prin virgulă numai atributiva care aduce o informație suplimentară care nu e necesară necesare comunicării.
Ti-au vorbit despre fratele meu / care e în clasa a VI-a și e mai mic decât eu cu doi ani.
- b) Nu se desparte prin virgulă atributive care sunt necesare comunicării.
Ti-au dat carte - / pe care mi-ai înfrumusețat-o

Elipsa

A. Elipsa subiectului:

- este o elipsă gramaticală care presupune
- a) includerea pt. pers. I în a
Citești o carte. (tu)
- b) subînțelegerea (pers. II)
Repetă la istorie. (el)
- c) suspensia subiectului apare în circumstanțele de cauză sau condiționale, care presupun o umare neplăcută a acțiunii.
Învăță, / că o vei poți. /
- PV.